

Ο παροικιακός Τύπος τα τελευταία 50 χρόνια

Γράφει ο Γ. Χατζηβασίλης

ΜΕΡΟΣ 6

Η πρώτη συνάντησή μας για ν' αποφασίσουμε τις λεπτομέρειες της νέας εφημερίδας έγινε στο σπίτι του Τάκη Καλδή, όπου συζητήσαμε την αγορά των αναγκαίων μηχανημάτων και άλλου εξοπλισμού, την ενοικίαση του αναγκαίου χώρου, τα καθήκοντα του καθενός μας, τις ημέρες κυκλοφορίας (Τετάρτη και Παρασκευή) και το όνομα αυτής «Ελληνική Φωνή». Στις πρώτες συναντήσεις μας υπήρχε αισιοδοξία, ενθουσιασμός θα έλεγα, και αποφασίσαμε να δώσουμε τις παραιτήσεις μας σταδιακά, αφού θ' αργούσε η κυκλοφορία της «Ελληνικής Φωνής» μέχρι ν' αγοραστεί ο εξοπλισμός και να εγκατασταθεί στο χώρο που έπρεπε να βρεθεί.

Ο χώρος ήταν μια μεγάλη αποθήκη σε μία πάροδο του Botany Road, στο Redfern, τη διαρρύθμιση των γραφείων έκανε ο Τζιμ Αναστασίου και η «Ελληνική Φωνή» ήταν έτοιμη ν' ακουστεί.

Όταν υπέβαλα την παραίτησή μου στον Θήο Σκάλκο, προσπάθησε να με μεταπεισει λέγοντας ότι συμμαχησα με τους εχθρούς του για να τον καταστρέψω. Του είπα αυτό που πίστευα πραγματικά, ότι ο «Κήρυκας» δεν κινδύνευε από εμάς που στην καλύτερη περίπτωση θα κερδίζαμε ένα μεγαλύτερο μεροκάματο με καλύτερες συνθήκες εργασίας. Όπως αποδείχτηκε, άλλωστε, ο «Κήρυκας» κατέρρευσε εκ των έσω από τρομαχτικά λάθη των ανεύθυνων υπευθύνων και όχι από τον ανταγωνισμό των αντιπάλων του.

Όμως ο Θήο ήταν τότε τόσο στενοχωρημένος, που αν δεν με συνέδεε η φιλία με τους συναδέλφους μου και δεν είχα δώσει το λόγο μου ίσως να υποχωρούσα, αλλά πώς θα ξανάβλεπα στα μάτια τον Καλδή, τον Περούλια, τον Μυγδάλη ή τον Γκαλελή και τον Οικονόμου ακόμη; Δυστυχώς, όμως, δεν έχουμε όλοι οι άνθρωποι τα ίδια αισθήματα...

Λυπηθήκα όταν άκουσα το παράπονό του και γιατί αν έμαθα κάτι από τον Θήο Σκάλκο, άσχετα με τα ελαττώματά του για να μη νομιστεί κιόλας ότι τον... κολακεύω ύστερα από τις αισχρές συκοφαντίες της εφημερίδας του εναντίον μου, ήταν οι αγώνες των συμπατριωτών μας μεταναστών όταν ξεκινούσαν τότε επιχειρήσεις και δούλευαν κάτω από απάνθρωπες συνθήκες για να μην τους πάρουν το σπίτι οι δανειστές τους.

Η παραίτησή μου από τον «Κήρυκα» έγινε δεκτή και αφού πληρώθηκα την Παρασκευή ήμουν έτοιμος να φύγω όταν ο Γιάννης Σκάλκος με παρεκάλεσε να πάμε μαζί στο γραφείο του Θήο επειδή ήθελε να μάς μιλήσει. Προσπάθησα να αποφύγω αυτή τη συνάντηση, αλλά ο Γιάννης επέμενε και δέχτηκα γιατί δεν ήθελα να τον δυσαρεστήσω την τελευταία ημέρα της συνεργασίας μας.

Η συνάντηση με τον Θήο άρχισε φιλικώτατα, με ρώ-

τησε αν είχα κανένα παράπονο για να φύγω και τού εξήγησα τούς λόγους, οπότε έκανε μια πολύ σημαντική πρόταση σ' εμένα και τον Γιάννη: Να μάς πληρώνει μισθό \$1100 την εβδομάδα στον καθένα αν αναλάβουμε εργολαβικά τη στοιχειοθεσία των εφημερίδων, για να καλύψουμε την απουσία του Περούλια. Με το Γιάννη Σκάλκο δίπλα μου δεν φοβόμουν τον φόρτο της εργασίας γιατί ήταν ένας σπουδαίος λινοτύπης, ο μόνος που έχω δει ποτέ να δακτυλογραφεί με το ένα χέρι στο γύψο και να προλαβαίνει την μηχανή! Αλλωστε, αν τα χρήματα που μάς είχε προσφέρει ο Θήο είναι αρκετά σήμερα, πόσο μάλλον το 1973, αλλά ένιωθα υποχρεωμένος να τα απορρίψω και δεν ξέρω πώς μου ήρθε να αναφέρω

το όνομα του Οικονόμου: «Και αν ακόμη δεχτώ την προσφορά σου, έτσι κι' αλλιώς θα συγκρουστούμε αν επιμένεις να σταματήσω τη φιλία με τον Γιάννη», τού είπα.

Όταν άκουσε αυτό ο Θήο, με κύπαξε ψυχρά και μου είπε «τότε να πάς με τους άλλους!».

Όπως είχε εξελιχθεί η κατάσταση, ο Θήο Σκάλκος κυκλοφορούσε εφημερίδες έξι ημέρες κάθε εβδομάδα, φορτωμένες με διαφημίσεις και παρόλο που έφυγαν ικανά στελέχη είχε καλές εφεδρείες, τον Μεσσάρη, τον Τσερδάνη, τον Πασχαλίδη, τον Χατζηανέστη, αργότερα τον Βασίλη Πασσά, τον Οδυσσέα Πλατύρραχο τον Δημήτρη Τζουμάκα και άλλους, ενώ η «Ελληνική Φωνή» ξεκινούσε από το μηδέν με δύο εκδόσεις την εβδομάδα και εξαρτώμενη από την καλή θέληση μερικών επιχειρηματιών.

Βέβαια, δεν είμαστε και ξυπόλητοι σ' αγκάθια με τον Καλδή διευθυντή, τον Μυγδάλη αρχισυντάκτη, τον Γκαλελή πολύ ικανό στη σελιδοποίηση και τον

“Εφημερίδα δεν είναι ένα άσπρο χαρτί μουτζουρωμένο με μελάνι για να τυλίγουμε τα σκουπίδια. Είναι ζωντανό πράγμα που πρέπει να σε βόμαστε γιατί είναι δάσκαλος που σε διδάσκει, δημόσιος κήρυκας που σε ενημερώνει, επιθεωρητής που ελέγχει τα πάντα, διασκεδαστής για να σε ψυχαγωγεί, πιστός φίλος που σου κρατά παρέα και τέλειο συμπλήρωμα τού καφέ”.

Περούλια, σπουδαίος λινοτύπης και αυτός με εμένα στη στοιχειοθεσία. Ο Καλδής, εκτός από τα πολιτικά άρθρα του ήταν πολύ έμπειρος στην ειδησεογραφία, ενώ ο Μυγδάλης έχει γράψει από τα καλύτερα χρονογραφήματα στον παροικιακό Τύπο με δικό του πολύ άνετο και ευχάριστο για τον αναγνώστη στυλ. Τα αθλητικά είχε αναλάβει ο Μιχάλης Αγαδάκος.

Στη σελιδοποίηση βοηθούσε τότε η Παρούλα Θέρμπαν, ενώ αργότερα εργάστηκαν μαζί μας η Άννα Οικονόμου και η νεαρή Γιώτα, ανιψιά της Χαρίκλειας Καλδή. Αν είχαμε μια αδυναμία ήταν η φωτογράφιση και ένοχος εγώ που εκτελούσα αυτό το καθήκον, επειδή δεν μπορούσα να κρίνω από το αρνητικό αν μια φωτογραφία θα τυπωνόταν καλά στην εφημερίδα. Μέχρι που ήρθε ο Τζον Θέρμπαν, ένας σπουδαίος Γερμανός τον οποίο είχε... ελληνοποιήσει η Παρούλα (Γκαλελή) και με δίδαξε με πολλή υπομονή.

Η «Ελληνική Φωνή» ξεκίνησε με τους καλύτερους οιωνούς στις 7 Νοεμβρίου 1973 όσον αφορά στην κυκλοφορία της, επειδή ο Καλδής και ο Μυγδάλης είχαν φανατικούς αναγνώστες που τούς ακολούθησαν στη νέα εφημερίδα. Τα μηνύματα από τα εφημεριδοπωλεία ήταν περισσότερο από ενθαρρυντικά και στα γραφεία της «Ελληνικής Φωνής» επικρατούσε ένα δικαιολογημένο αίσθημα ευφορίας και αισιοδοξίας για το μέλλον.

Υπενθυμίζουμε, ότι την εποχή εκείνη το '60 και '70 είχαμε μια παροικία νέα, σφριγηλή, που ήδη είχε αρχίσει τα μεγάλα έργα της. Οι ογδοντάρηδες και εξηντάρηδες σήμερα ήταν τότε νέοι άνθρωποι που δούλευαν σκληρά και κέρδιζαν πολλά χρήματα σαν επιχειρηματίες, επαγγελματίες, ακόμη και σαν εργαζόμενοι δουλεύοντας πολλές υπερωρίες ή σε δύο δουλειές για να κάνουν προκοπή στη νέα τους πατρίδα.

Επιτρέψτε μου να ανοίξω παρένθεση σ' αυτό το σημείο για την πρώτη γενιά μεταπολεμικών μεταναστών που μεσουρανούσε και η εφημερίδα ήταν απαραίτητη στα χέρια τους, επειδή μέσα από τις σελίδες της καθρεφτιζόνταν οι δραστηριότητές τους σαν επιχειρηματίες, σαν παροικιακοί παράγοντες, αλλά και σαν άτομα που παντρεύονταν μαζικά κάθε Σαββατοκύριακο, ή βάπτιζαν τα παιδιά τους.

Στην φωτογραφία ο Τάκης Καλδής
Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ